

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXV. Wydana i rozesłana dnia 27. marca 1915.

Treść: (M 76. i 77.) 76. Rozporządzenie, dotyczące uregulowania zbytu odpadków powstałych przy wytwarzaniu słoðu celem zaopatrywania przemysłu wyrobu drożdży prasowanych. — 77. Rozporządzenie w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie.

76.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, Ministerstwem skarbu i Ministerstwem rolnictwa z dnia 24. marca 1915,

dotyczące uregulowania zbytu odpadków powstałych przy wytwarzaniu słoðu celem zaopatrywania przemysłu wyrobu drożdży prasowanych.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914. Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Każdy, kto posiada w dniu 27. marca 1915 zapasy odpadków słoðowych w ilości co najmniej pięciu cetnarów metrycznych w własnych lub obcych ubikacjach lub dla innych je przechowuje, obowiązany jest zgłosić te zapasy w Wojennym zakładzie dla obrotu zbożem we Wiedniu, podając dokładnie właściciela, ilość tudzież miejsce ich przechowania.

Zgłoszenie to należy wysłać pisemnie do Wojennego zakładu dla obrotu zbożem najpóźniej w dniu 8. kwietnia 1915.

Ilości, znajdujące się w dniu 27. marca 1915 w drodze, winien odbiorca zgłosić w ciągu trzech dni po otrzymaniu.

§ 2.

Zapasy, które należy zgłosić według § 1., poddaje się zamknięciu przez przeciąg czasu do dnia 27. kwietnia 1915. W czasie trwania zamknięcia nie wolno właścicielom swoich odpadków słoðowych ani zużywać (używać do karmy) ani też do innych celów przerabiać jak do wytwarzania drożdży prasowanych; sprzedawać wolno je tylko za pośrednictwem Wojennego zakładu dla obrotu zbożem we Wiedniu.

§ 3.

Wojenny zakład dla obrotu zbożem jest upoważniony do objęcia rekwizycją do dnia 27. kwietnia (dla wytwórców drożdży prasowanych) zgłoszonych u niego ilości odpadków słoðowych.

Właściciele odpadków słoðowych są obowiązani dostawić objęte rekwizycją ilości wytwórcom drożdży prasowanych, których wymieni im Wojenny zakład dla obrotu zbożem. Aż do chwili dostawy winni oni bezpłatnie utrzymywać na składzie odpadki słoðowe, obchodzić się z nimi w sposób fachowy i strzedz je przed jakimkolwiek uszkodzeniem.

Wojenny zakład dla obrotu zbożem winien za towar, objęty rekwizycją, po jego odebraniu przez nabywcę uiścić na jego rachunek zapłatę

gotówką na podstawie faktury (§ 6.), o ile sprzedawca odpadków słodowych wyraźnie nie zgodził się na inny sposób postępowania.

§ 4.

Temi zgłoszonymi ilościami odpadków słodowych, które Wojenny zakład dla obrotu zbożem nie obejmie rekwizycją w ciągu terminu, oznaczonego w § 3., ustęp pierwszy, może właściciel dowolnie rozporządzić.

§ 5.

Istniejące umowy nie uwalniają od obowiązku skutecznego zgłoszenia, przepisanego w § 1., tudzież od dostawy tych ilości odpadków słodowych, które objęte zostały rekwizycją po myśli § 3.

§ 6.

Cena przy sprzedażach odpadków słodowych, przeprowadzonych za pośrednictwem Wojennego zakładu dla obrotu zbożem, które według zwyczajów giełdy dla produktów rolniczych we Wiedniu odpowiadają zwyczajnym wymogom pod względem jakości i czystości, wynosi 32 K za 100 kg.

Cena rozumie się od stacji naładowania i obejmuje koszt przewozu aż do tej stacji tudzież koszt ładowania. Cena ta obowiązuje bez worka za zapłatą w gotówce.

W razie, jeżeli towar nie odpowiada zwyczajowym wymogom i nie przyjdzie do porozumienia co do odpowiedniego obniżenia ceny, wówczas rozstrzyga, jeżeli miejsce zamieszkania sprzedawcy odpadków słodowych znajduje się w kraju, w którym istnieje giełda dla produktów rolniczych, sąd polubowny tej giełdy, pozatem sąd polubowny izby handlowej i przemysłowej, w której okręgu mieszka sprzedawca.

Jeżeli Wojenny zakład dla obrotu zbożem obejmie rekwizycją pewną oznaczoną ilość odpadków słodowych, co do której właściciel może wykazać w sposób wiarogodny, iż ilości te zakupił po cenie wyższej od wymienionej w ustępie pierwszym, wówczas Minister handlu może zezwolić dla sprzedaży tych ilości odpadków słodowych na wyższą cenę od ceny, wyszczególnionej w ustępie pierwszym.

Nie wolno zwlekać z dostawą z tego powodu, ponieważ nie zapadła decyzja co do wysokości ceny sprzedaży.

§ 7.

Nadzór nad przestrzeganiem niniejszego rozporządzenia będą wykonywały władze państwowe lub ich pełnomocnicy. Na obowiązanych do zgłoszenia (§ 1.) ciąży obowiązek zezwalania w każdym

czasie tym osobom, które wykażą się, że są pełnomocnikami władz, na wstępowanie do ubikacji przedsiębiorstwa i ubikacji składowych, wglądanie w zapiski przedsiębiorstwa tudzież pobieranie próbek odpadków słodowych oraz udzielania wszystkich wyjaśnień, odnoszących się do produkcji odpadków słodowych.

Pełnomocnicy władz są obowiązani utrzymywać w tajemnicy doszłe do ich wiadomości tajemnice przedsiębiorstwa właścicieli odpadków słodowych i osób, zajmujących się ich przechowywaniem.

§ 8.

Rozporządzenie to nie odnosi się do tych ilości odpadków słodowych, które znajdują się w posiadaniu wytwórców drożdży prasowanych, lub którymi oni mogą rozporządzać na postawie istniejących kontraktów. Wytwórcy drożdży prasowanych są jednak obowiązani zgłosić swoje zapasy odpadków słodowych Wojennemu zakładowi dla obrotu zbożem w myśl § 1. niniejszego rozporządzenia.

Zapasów odpadków słodowych, znajdujących się w dniu 27. marca w posiadaniu wytwórców drożdży prasowanych, tudzież ilości tych odpadków później przez nich sprowadzonych, nie wolno bez zezwolenia Ministerstwa skarbu używać do innych celów jak do produkcji drożdży prasowanych.

§ 9.

Zarząd Wojennego zakładu dla obrotu zbożem podlega odnośnie do tej gałęzi przedsiębiorstwa nadzorowi Ministerstwa handlu i może być przez to Ministerstwo w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami uregulowany w drodze specjalnych przepisów.

§ 10.

Sprzedaże odpadków słodowych, dokonane w sprzeczności z niniejszym rozporządzeniem, są nieważne.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za wszelkie współdziałanie w udaremnianiu obowiązków, ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, będą karą, o ile one nie podpadają zasądzeniu w drodze karno-sądowej, polityczne władze I. instancyi grzywną do 5000 K lub według ich oceny aresztem do 6 miesięcy.

§ 11.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.
Zenker wlr.

Schuster wlr.
Engel wlr.

77.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 26. marca 1915

w sprawie odroczenia zapłaty prawno- Prywatnych wierzycelności pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie.

Na zasadzie § 27. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 18, zarządza się, co następuje:

§ 1.

(1) Dłużnikom, którzy mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) lub których przedsiębiorstwo znajduje się stale w królestwie Galicyi i Lodomerji z Wielkiem Księstwem krakowskiem lub w księstwie Bukowiny, przyznaje się odroczenie zapłaty według następujących postanowień.

(2) Prawno- Prywatne wierzycelności pieniężne, powstałe przed dniem 1. sierpnia 1914, tudzież wierzycelności z weksli lub czeków, jakoteż wierzycelności pieniężne z kontraktów ubezpieczenia, które zawarto przed tym dniem, doznają zwłoki w zapłacie, jeżeli one zapadły lub mają zapaść przed dniem 1. czerwca 1915, tymczasowo do dnia 31. maja 1915 włącznie.

(3) Dla przekazowych weksli lub czeków, wystawionych przed dniem 1. sierpnia 1914, przy których przekazany, a dla weksli własnych, wystawionych przed tym dniem, których wystawca ma swoją siedzibę na obszarze, oznaczonym w ustępie 1., odracza się dzień zapłaty, jeżeli weksel lub czek zapadł lub ma zapaść między dniem 1. sierpnia a dniem 31. maja 1915, tymczasowo na dzień 1. czerwca 1915. Stosownie do tego odracza się również termin do podniesienia protestu. Przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia uważa się odnośnie do przekazowych weksli i czeków miejsce, wymienione przy imieniu i nazwisku lub przy firmie przekazanego, za siedzibę przekazanego, zaś odnośnie do weksli własnych miejsce ich wystawienia za siedzibę wystawcy.

Wierzycelności wyłączone od odroczenia.

§ 2.

Od ustawowego odroczenia zapłaty, oznaczonego w § 1., są wyłączone:

1. wierzycelności z tytułu kontraktów służbowych i najmu usług (§§ 1151. do 1163. p. k. u. c.);

2. wierzycelności z tytułu kontraktów najmu i dzierżawy;

3. wierzycelności za sprzedane przedmioty lub dostarczone towary na podstawie umów, zawarych przed dniem 1. sierpnia 1914, jeżeli oddanie

lub dostawa nastąpiła dopiero po dniu 31. lipca 1914 lub dopiero po tym dniu nastąpi, chyba że one miały być przedsięwzięte przed dniem 1. sierpnia 1914;

4. wierzycelności kas chorych przy stowarzyszeniach (§ 60. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33) i zakładów zastępczych (§ 65. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, i rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138) o zapłatę datków na rzecz ubezpieczenia na wypadek choroby tudzież ubezpieczenia pensyjnego;

5. roszczenia o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych

a) na podstawie wierzycelności, które służą przede wszystkim na pokrycie listów zastawnych, tudzież ufundowanych bankowych zapisów dłużnych;

b) na podstawie wierzycelności kas oszczędności do gmin lub innych publicznych korporacji;

c) na podstawie wierzycelności, zabezpieczonych w księgach gruntowych;

6. wierzycelności z tytułu renty i roszczenia o świadczenie utrzymania;

7. roszczenia, należące się bezpośrednio lub na podstawie zlecenia (§ 1408. p. k. u. c.) stowarzyszeniu Czerwonego Krzyża, tudzież funduszowi celem udzielania wsparć członkom rodziny osób, powołanych z powodu mobilizacji, lub celem świadczenia wszelkiej innej pomocy z powodu wojny;

8. wierzycelności o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od zobowiązań przez państwo zagwarantowanych.

Wierzycelności z tytułu kontraktów ubezpieczenia.

§ 3.

(1) Od odroczenia zapłaty są nadto wyłączone roszczenia:

a) z tytułu kontraktów ubezpieczeń życiowych o odkupno lub udzielenie pożyczek do wysokości 200 K i o zapłatę sumy ubezpieczenia do wysokości 500 K,

b) z tytułu kontraktów ubezpieczenia, zawartych właśnie na wypadek śmierci na wojnie, do wysokości pełnej sumy ubezpieczenia,

c) w wszystkich innych działach ubezpieczenia z tytułu odszkodowania do wysokości 400 K.

(2) Niekorzyści ustawowych, zastrzeżonych w kontrakcie na wypadek całkowitego lub częściowego zaniebdania zapłacenia premii ubezpieczenia na życie, nie może ubezpieczający począwszy od drugiego roku ubezpieczenia podnieść przez czas trwania mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia, chyba że ubezpieczony w ciągu 14 dni po upływie ustanowionego w kontrakcie terminu dodatkowego dla zapłaty premii oświadczył, iż

nie kontynuuje ubezpieczenia. Jeżeli ubezpieczony nie złożył w należywym czasie takiego oświadczenia, w takim razie jest zobowiązany do zapłaty premii.

Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego, bonów kasowych i książeczek wkładowych.

§ 4.

(1) Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego i z tytułu wkładek na bony kasowe odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż w przeciągu jednego miesiąca kalendarzowego można żądać od banków krajowych i akcyjnych wypłaty do wysokości 3 procent roszczenia, które istniało w dniu 1. sierpnia 1914, najmniej jednakowoż w kwocie 400 K a najwyżej w kwocie 1000 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena (ustawa z dnia 1. czerwca 1889, Dz. u. p. Nr. 91) wypłaty do wysokości 2 procent takiego roszczenia, najmniej jednakże w kwocie 200 K a najwyżej w kwocie 500 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

(2) Przeciwno żądaniu o przekazanie roszczeń z rachunku bieżącego na rzecz istniejącego lub nowo utworzyć się mającego konta w tym samym zakładzie kredytowym nie można podnosić zarzutu odroczenia zapłaty; wypłaty przekazanych kwot nie można jednak żądać w czasie trwania odroczenia zapłaty.

§ 5.

Roszczenia z tytułu wkładek, uskuteczniionych na książkę wkładową przed dniem 1. sierpnia 1914, odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż z tej samej wkładki można w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego żądać wypłaty od banków krajowych i akcyjnych tudzież kas oszczędności do wysokości 200 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena do wysokości 100 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

§ 6.

Jeżeli zakład kredytowy zapłacił więcej z tytułu rachunku bieżącego, na poczet wkładki na bon kasowy lub na książkę wkładową aniżeli można było wówczas żądać tytułem zwrotu według §§ 3. i 4. rozporządzenia cesarskiego z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, i według §§ 4. i 5. rozporządzeń z dnia 13. października 1914, Dz. u. p. Nr. 279, z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 322, z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 19, tudzież niniejszego rozporządzenia, w takim razie może odnośną nadwyżkę wliczyć także w razie podniesienia nowego roszczenia o wypłatę.

Prawo żądania zwrotu z tytułu zapłaty wierzytelności uprzywilejowanych.

§ 7.

Roszczenia o zwrot długu w podatkach lub publicznych daninach, zapłaconego za osobę trzecią, podlegają odroczeniu zapłaty według postanowień § 1., korzystają jednak w postępowaniu egzekucyjnym z prawa pierwszeństwa zaspokojonego roszczenia. Postanowienia § 54. o. k. i § 24. o. ugod. pozostają nienaruszone.

Wpływ siły wyższej na weksle i czeki.

§ 8.

(1) Jeżeli przy wekslach i czekach, bez względu na miejsce zapłaty i dzień wystawienia, ich prezentowaniu lub podniesieniu protestu stoi na zawadzie nieprzewyciężona przeszkoda (siła wyższa), wywołana wydarzeniami wojennymi, w takim razie odracza się czas zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tudzież do wniesienia protestu na tak długo, jak to jest potrzebnem, aby po ustaniu przeszkody przedsięwziąć czynność wekslowo-prawną, conajmniej jednak aż do upływu 10. dni powszednich po ustaniu przeszkody. W proteście należy stwierdzić o ile możności przeszkodę i czas jej trwania.

(2) Dla weksli i czeków, bez różnicy miejsca ich wystawienia, które są płatne w Galicyi lub na Bukowinie, tudzież dla weksli i czeków, które wystawiono po dniu 31. lipca 1914 i przy których przekazany a przy wekslach własnych, których wystawca mieszka w Galicyi lub na Bukowinie (art. 4., l. 8, i art. 97. u. w.), odracza się dzień zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tymczasowo na dzień 1. czerwca 1915. Stosownie do tego odracza się także termin do podniesienia protestu.

Opłacanie odsetek i potrącenia kasowe.

§ 9.

(1) Za czas, o który wskutek odroczenia (§§ 1., 3., 4., 5. i 8.) zapłata zostanie przesunięta na później, należy uiścić odsetki ustawowe lub wyższe należące się wedle umowy.

(2) Przy obliczaniu kwoty, którą należy zapłacić po upływie czasu odroczenia zapłaty tytułem wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, nie wolno w razie wątpliwości odciągać potrącenia kasowego.

Terminy przedawnienia i terminy skarg.

§ 10.

Czasu trwania odroczenia zapłaty nie wlicza się przy obliczaniu terminu przedawnienia i ustawowych terminów do wniesienia skarg.

Wypowiedzenie i umówione niekorzyści prawne.**§ 11. ~**

(1) Wypowiedzenie wierzytelności pieniężnej, która podlegałaby odroczeniu zapłaty, gdyby była zapadła, uważa się za dokonane:

- a) w dniu 1. października 1914, jeżeli dokonano je między dniem 1. sierpnia a dniem 28. września 1914;
- b) w dniu 1. grudnia 1914, jeżeli dokonano je między dniem 29. września a dniem 25. listopada 1914;
- c) w dniu 1. lutego 1915, jeżeli dokonano je między dniem 26. listopada 1914 a dniem 31. stycznia 1915;
- d) w dniu 1. kwietnia 1915, jeżeli dokonano lub dokona się je między dniem 1. lutego a dniem 31. marca 1915;
- e) w dniu 1. czerwca 1915, jeżeli dokona się je między dniem 1. kwietnia a dniem 31. maja 1915.

(2) Od wierzytelności w ten sposób zapadłej można żądać w czasie, o który wskutek odroczenia zapłaty przesunięto na później uiszczenie zapadłej kwoty, jedynie odsetek, należących się według umowy.

(3) W razie nieuiszczenia przez dłużnika w właściwym czasie odsetek, anuitetów, lub rat z tytułu wierzytelności wymienionego w § 1., ustęp 1., rodzaju, nie może wierzyciel uczynić użytku z przyznanego mu umową prawa wypowiedzenia względnie prawa natychmiastowego żądania zwrotu kwot kapitałowych, a nietylko z innych umówionych na taki przypadek niekorzyści prawnych wówczas, jeżeli dłużnik dopuścił się zwłoki tylko co do zapłaty procentów, anuitetów lub rat, które zapadły lub mają zapaść przed dniem 1. czerwca 1915; wierzyciel może w takim czasie skorzystać jedynie z obowiązku dłużnika do zapłaty odsetek zwłoki.

Policzenie na rachunek.**§ 12.**

Okoliczność, iż wierzytelność według postanowień niniejszego rozporządzenia odroczone jest co do zapłaty, nie stanowi przeszkody w policzeniu jej na rachunek innej wierzytelności.

Przepisy procesowo-prawne.**§ 13.**

(1) Aż do upływu terminu odroczenia zapłaty nie należy kontynuować postępowania sądowego na skargi, któremi żąda się uiszczenia wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, chyba że skarżący uczyni wniosek na podjęcie przerwane postępowania. Jeżeli jednak już przed dniem 1. sierpnia 1914 odbyła się pierwsza audyencya

po myśli § 239. p. c. lub ustna rozprawa procesowa, należy nadal prowadzić postępowanie sądowe i w wyroku termin dopełnienia świadczenia tudzież uiszczenia kosztów procesowych w ten sposób oznaczyć, aby on rozpoczynał się od ostatniego dnia ustawowego terminu odroczenia zapłaty (§ 1.). Jeżeli dzień ten kalendarzowo oznaczono, przesuwa się początek terminu świadczenia na ten dzień, w którym należy uiszczyć zapłatę według postanowień niniejszego rozporządzenia.

(2) Nowe skargi o uiszczenie wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, należy odrzucać.

Egzekucya.**§ 14.**

(1) Nie należy zezwalać podczas trwania terminu odroczenia zapłaty na czynności egzekucyjne tudzież na egzekucję dla zabezpieczenia na rzecz odroczonej co do zapłaty wierzytelności, zaś egzekucyi, na które już zezwolono, nie należy wykonywać. Nie należy dalej prowadzić będącego w toku postępowania egzekucyjnego z wyjątkiem przymusowego zarządu i przymusowego wydzierżawienia. Doręczone już uchwały przekazujące pozostają w mocy. Kwoty, uzyskane w drodze egzekucyi, należy rozdzielić.

(2) Czynności egzekucyjne, które przedsięwzięto, zanim rozporządzenie cesarskie z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, stało się wiadome w sądzie egzekucyjnym, pozostają w mocy.

(3) Na zarządzenia tymczasowe na rzecz wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, można zezwolić i je wykonać.

Sędziowskie odroczenie zapłaty.**§ 15.**

(1) Osobom, wymienionym w § 1., ustęp 1., może sąd, do którego się odwołano, według następujących postanowień (§§ 16. do 19.), zezwolić na odroczenie zapłaty co do zobowiązań wszelkiego rodzaju jak również orzec, iż niekorzyści prawne, przewidziane w umowie na wypadek niewypelnienia zobowiązania w należytym czasie, nie mają miejsca lub że je się uchyla; wyjątek stanowi obowiązek zapłaty odsetek zwłoki.

(2) Sąd może również uznać, że następstwa prawne z powodu niezastnienia jednego z warunków zostaną pominięte lub uchylone, jeżeli zaistnienie warunku stało się niemożliwe wskutek wydarzeń wojennych. W razie potrzeby należy dla wypełnienia warunku naznaczyć nowy termin.

§ 16.

(1) Sąd procesowy może na wniosek pozwanego, jeżeli tegoż położenie ekonomiczne to usprawiedliwia i jeżeli wierzyciel nie dozna przez to

niestosunkowej szkody, oznaczyć w wyroku w odniesieniu do roszczeń, które wyjęte są od ustawowego odroczenia zapłaty, dłuższy aniżeli ustawą przepisany termin do dopełnienia świadczenia; terminu tego jednak nie można przyznać poza dzień 31. maja 1915. Sędziowskie odroczenie zapłaty, które przyznane zostało do dnia 31. marca 1915 włącznie lub według § 16. rozporządzenia z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 19, aż do tego dnia zostało przedłużone, uważa się za przedłużone do dnia 31. maja 1915 włącznie; sąd może jednak na wniosek wierzyciela i po przesłuchaniu dłużnika (§ 56. o. e.) powziąć uchwałę na skrócenie terminu.

(2) Pozwany ma uprawdopodobnić rzeczowe twierdzenia, na których opiera swój wniosek.

(3) Sąd może oznaczenie terminu uczynić zawisłem od dania zabezpieczenia.

(4) Przeciw zezwoleniu sędziowskiego odroczenia zapłaty tudzież przeciw odmówieniu tegoż przez sąd drugiej instancji niema środka prawnego.

§ 17.

(1) Dłużnik może w sądzie powiatowym, w którego okręgu wierzyciel ma swoją siedzibę, uznając roszczenie wierzyciela, uczynić wniosek na wezwanie go do rozprawy w przedmiocie oznaczenia terminu zapłaty dla zobowiązania dłużnego, wyjątego od odroczenia zapłaty. Taki sam wniosek może dłużnik postawić także wówczas, jeżeli istnienie jego zobowiązania stwierdzono w akcie notaryalnym, nadającym się do egzekucyi.

(2) Sąd ma orzec o terminie zapłaty w wyroku, zawierającym uznanie wierzytelności, który wyda na wniosek wierzyciela, jeżeli natomiast strony w ugodzie sądowej, zawartej co do zobowiązania dłużnego powierzyły sądowi oznaczenie terminu płatności, albo jeżeli zobowiązanie dłużnika stwierdzono w akcie notaryalnym, nadającym się do egzekucyi, w odrębnej uchwale. Koszta rozprawy ma dłużnik zwrócić wierzycielowi, chyba że wierzyciel odrzucił oczywiście uzasadnione żądanie dłużnika o odroczenie zapłaty, postawione przez niego w drodze pozasądowej.

(3) Postanowienia § 16. mają odpowiednie zastosowanie.

§ 18.

(1) Jeżeli przez sędziowskie odroczenie zapłaty zezwolono na uiszczania odsetek czynszowych ratami, wchodzi niekorzyści prawne, co do których ułożono się na wypadek zaniedbania wypełnienia w czasie należytych, jedynie w razie nieuiszczenia takich rat w czasie przypisanym.

(2) Jeżeli nie zapłaci się takiej raty w czasie należytych, wówczas może wynajmujący wypowie-

dzić najem najmującemu z mocą obowiązującą dla najbliższego terminu wypowiedzenia.

§ 19.

(1) Sąd egzekucyjny może na wniosek zobowiązanego pod warunkami, wymienionymi w § 16., ustęp 1., odroczyć najdalej do dnia 31. maja 1915 egzekucję na rzecz roszczenia, wyjątego od ustawowego odroczenia zapłaty, tudzież zarządzić uchylenie już dokonanych aktów egzekucyjnych nawet bez przewidzianego w § 43., ustęp 2. o. e., świadczenia zabezpieczenia. Odroczenie tego rodzaju jest niedopuszczalne, jeżeli sąd procesowy oznaczył już termin zapłaty według §§ 16. lub 17.

(2) Do zezwolenia na odroczenie mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 16., ustęp 2. do 4.

(3) Egzekucya odroczonej stosownie do § 15. rozporządzenia z dnia 13. października 1914, Dz. u. p. Nr. 279, lub § 18. rozporządzeń z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 322, i z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 19, może, jeżeli termin odroczenia nie upłynął jeszcze przed dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, pod tymi samymi warunkami na wniosek zobowiązanego zostać odroczone najdłużej do dnia 31. maja 1915.

(4) Wierzyciel popierający egzekucję nie ma prawa do zwrotu kosztów egzekucyi, które urosły za egzekucję odroczonej, jeżeli odrzucił oczywiście uzasadnione żądanie dłużnika o odroczenie zapłaty, które tenże postawił w drodze pozasądowej.

Prawo wzajemności.

§ 20.

O ile wierzyciele, którzy w krajach tutejszych mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), mogą podnosić w innym państwie roszczenia prywatnoprawne jedynie w mniejszym rozmiarze lub pod dalej idącymi ograniczeniami jak przewidzianymi w niniejszem rozporządzeniu, podlegają roszczeniom wierzycieli, którzy w takim państwie mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), takim samym ograniczeniom.

§ 21.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 19.

Stürgkh wtr.

Hochenburger wtr.

Forster wtr.

Trnka wtr.

Zenker wtr.

Georgi wtr.

Heinold wtr.

Hussarek wtr.

Schuster wtr.

Engel wtr.

Morawski wtr.